

земята. По уличката се нижатъ сгърчени бабички, добри бабички. Носятъ голѣми жълти свещи и росенъ босилекъ. Утре е Гергьовденъ. Въздухътъ е напоенъ съ предпразниченъ кучешки лай.

Защо ми е тъй драго? Готовъ съмъ да викна, че да заплача, или да хукна, колкото ми сили държатъ презъ високитѣ жита, да тичамъ докато капна отъ умора и падна на очитѣ си.

Или да се хвърля на моя черъ конь, че по ливадитѣ, презъ върбичкитѣ, направо срещу селото. Да връхлетя лудешки презъ плетища, дървета, кжщи, хора, облакъ пушекъ да вдигна и да замина кждето ми видятъ очитѣ.

А ти да тръгнешъ, Марио, на пжтъ и кръстопжтъ да разпитвашъ за мене: не сте ли го виждали — моя Калчо съ лудата глава и червеното елече на конь да е миналъ оттука!

Азъ те лъжа. Никжде нѣма да отида, защото ти си моя годеница. Обреченъ съмъ на тебе. Цѣлъ день ходя като занесенъ и мисля. Какво мисля — вѣтъръ работи. Какъ ще живѣемъ. Нали съмъ голъ като пищовъ — нищо нѣмамъ. Единъ конь ми е богатството и две мжжки ржце. Кжщата на баща ти щѣхъ да запаля, ако не бѣше те далъ. Мама ми дума, че съмъ погрознялъ — слънцето ме харесало. Нека. Нищо нѣма да ми стане.

Днесъ косихъ, косихъ. Гътнахъ цѣлата ливада. Три разкрача широки намлии. Като се връщахъ, край върбовата кория набрахъ мащерка — да я